

Jan, hdżež 1753 wumrje. — Druhe ſerbske předářſke knihi, Dr. Lutherowu „domjazu postillu“, Jan Vjedrich Langa ſe Šmilneje, farar w Buſezach, Jan Bohuwér Běhmář ſ Buděſtez, farar tam, Hodan Bohakhwal Schérach ſ Možacžiz, farar w Budyschinku, a Žurij Möhn ſ Hrubocžiz, farar w Mjeſhwacžidle, ſſerbam podachu. — To bě plodne leto ſa ſerbske nabóžne piſmowſtwo. W nim tež wuſdže Konrada Kigarjowa „mała wutrobna postilla“ psches Jana Scholtu ſe Židowa, fararja w Rakezach, do ſerbskeje rycze pschełožena. — Schtwóre ſerbske předářſke knihi pod naſpiſmom „Sſerfska postilla“ w lěcze 1807 Kſchesczijan Bohakhwal Hänich ſ Kuhlanda, farar w Mjeſhwacžidle, a Jan Handrij Kapler ſ Porschiz, popołdnischi ſerbski předář w Budyschinje, wudaschtaj. — A w lěcze 1826 Ernst Bohakhwal Rychtař ſ Možacžiz, farar tam, Augusta Hermana Žrankowe „prědowanja na njedžeſe a ſwjate dny“ ſſerbam poſkicži.

Pſchi tuthym džakahódnym ſastaranju ſe ſczenſkimi předářſkimi knihami bu čim dlěje čim bóle ſa bohoſný nje- doſtatſ ſacžuwane, ſo tu hiſhče njebečhu žane ſerbske předářſke knihi wo epistolach, to je, wo tych tekſtach, kíž ſu ſ wjetſcha ſ liſto w ſwjatych jaſoſhtoſlow wsate.

W ſczenjach ſ wjetſcha tón Knjes Jeſuſ ſam k nam rycži, w epistolach pač jeho pójſli. Tich ſłowo je pač runje tač wérne, tač muſne, tač wažne, kaž jeho ſłowo. Woboje je wſchaf jeho ſłowo. Pſchetož wot Jeſuſo- weho je Bóh ſwjaty Duch wſał, ſchtož je Jeſuſowym wu- cžomnikam dač wuſyčecž a napiſacž. [Jan. 16, 15.] So njeby pač nichtón jaſoſhtoſke ſłowa ſa ſnadniſche džeržač, je tón Knjes ſam ſ woſzebitym ſwědczenjom k jaſoſhtoſlam praſil: „Schtož waſ poſlucha, tón poſlucha mje, a ſchtož waſ ſazpi, tón ſazpi mje; ſchtož pač mje ſazpi, tón teho ſazpi, kotryž mje poſlal je.“ (Luk. 10, 16.)